

ΘΕΜΑ: Η ΠΑΙΔΙΚΗ-ΕΦΗΒΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ-ΓΟΝΕΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Στα παρακάτω κείμενα:

- Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης: Πατέρα στο σπίτι
- Γ. Θεοτοκάς: Αργώ (θέλω γράμμαρα)
- Κ. Πολίτης: Στου Χατζηφραγκού
- Μαργαρίτα Λυμπεράκη: Τα ψάθινα καπέλα

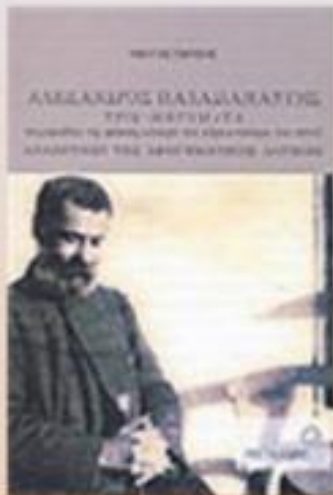
Στα παρακάτω ερωτήματα:

- ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥΣ
- ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ
- ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ
- ΓΕΝΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
- ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΜΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΑΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

(Σκιάθος 4 Μαρτίου 1851-Σκιάθος 3 Ιανουαρίου 1911)

Μια εργασία των μαθητών:

Τζία Αλιώζη

Φανή Γεωργιτζίκη

Μαρία Γιαστικτούση

Φωτεινή Δαμιανίδου

Δήμητρα Καλαμάρη

Δημήτρης Κουτίδης

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ο Παπαδιαμάντης γεννήθηκε στη [Σκιάθο](#) το 1851 και γονείς του ήταν ο [ιερέας](#) Αδαμάντιος Εμμανουήλ και η Γκουλιώ (Αγγελική) Εμμανουήλ, το γένος Μωραΐτη. Είχε τέσσερις αδελφές και δύο αδερφούς. Εξοικειώθηκε νωρίς με τα εκκλησιαστικά πράγματα, τη θρησκευτικότητα, τα εξωκλήσια και την ήσυχη ζωή του νησιώτικου περιγύρου. Όλα αυτά διαμόρφωσαν μια χριστιανική ιδιοσυγκρασία, που διατήρησε έως το τέλος της ζωής του. Τα πρώτα γράμματα τα έμαθε στο νησί του. Γράφτηκε στο Σχολαρχείο (1860), την τρίτη τάξη του οποίου όμως αναγκάστηκε να παρακολουθήσει στη Σκόπελο (1865), καθώς στη Σκιάθο είχε καταργηθεί. Η πορεία των γυμνασιακών του σπουδών πραγματοποιήθηκε επίσης μετ' εμποδίων, συνοδευόμενη από διαρκείς διακοπές εξαιτίας κυρίως της οικονομικής ανέχειας της οικογένειάς του. Αποφοίτησε από το Βαρβάκειο Γυμνάσιο της Αθήνας το 1874, ενώ είχε προηγηθεί περιπλάνησή του στα γυμνάσια της Χαλκίδας και του Πειραιά. Άρχισε από μαθητής να κερδίζει το ψωμί του με παραδόσεις και προγυμνάσεις μαθητών. Το 1872 επισκέφτηκε το [Άγιο Όρος](#) μαζί με τον φίλο του Νικόλαο Διανέλο, όπου παρέμεινε οκτώ μήνες ως δόκιμος [μοναχός](#). [3] Μη θεωρώντας τον εαυτό του άξιο να φέρει το «αγγελικό σχήμα», επέστρεψε στην Αθήνα και γράφτηκε στη Φιλοσοφική Σχολή του [Πανεπιστημίου Αθηνών](#), όμως δεν ολοκλήρωσε τις σπουδές του. Το ότι δεν πήρε το δίπλωμά του στοίχισε στον πατέρα του, ο οποίος τον περίμενε να γυρίσει καθηγητής στο νησί και να βοηθήσει τις τέσσερις αδελφές του. Οι τρεις από αυτές παρέμειναν ανύπαντρες και του παραστάθηκαν με αφοσίωση σε όλες τις δύσκολες στιγμές του - όπως όταν, επί παραδείγματι, απογοητευμένος από τη ζωή της Αθήνας, αναζητούσε καταφύγιο στη Σκιάθο. Ωστόσο, επειδή οι οικονομικές του ανάγκες ήταν πολλές, σύντομα αναγκαζόταν να επιστρέψει στην Αθήνα.

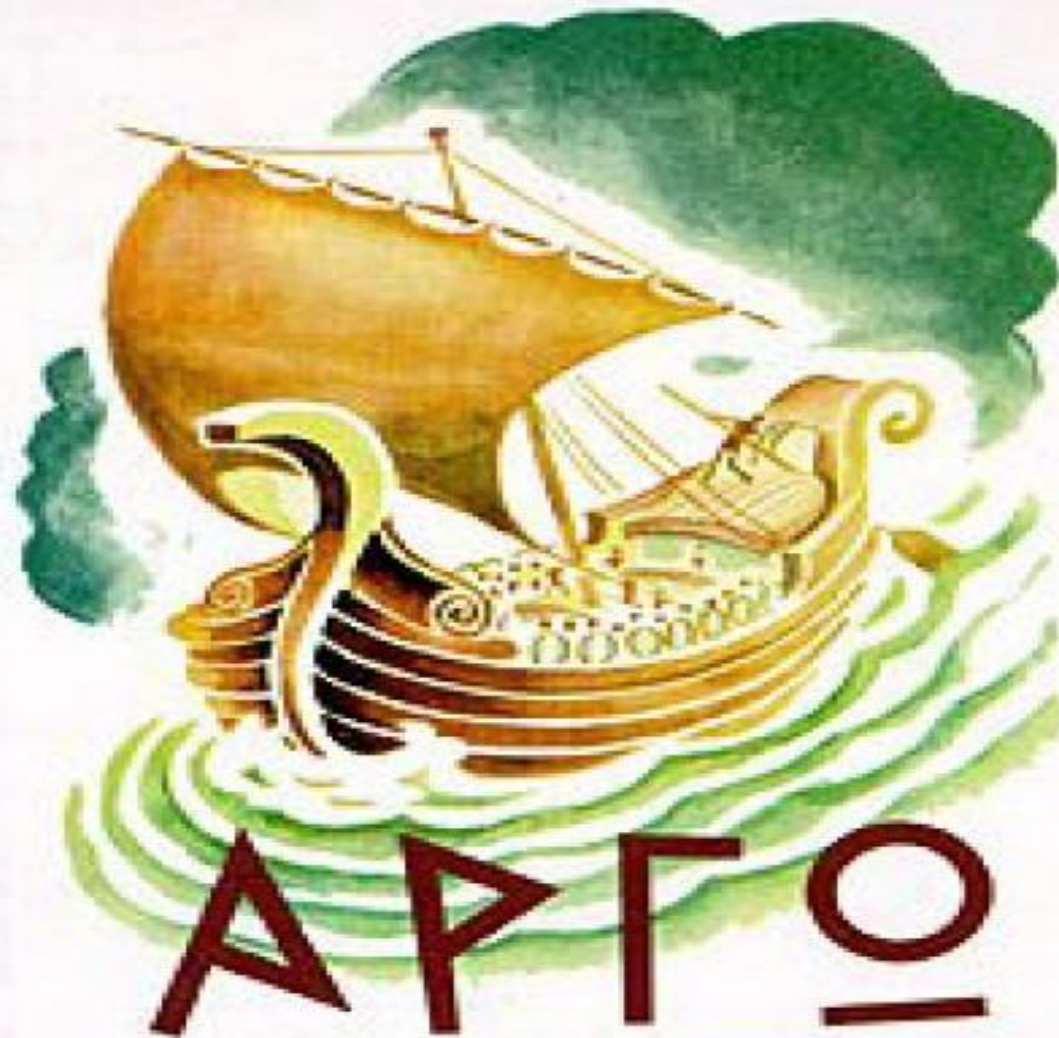
ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Στην Αθήνα στο μέρος όπου ο Παπαδιαμάντης ζούσε διαδραματίζεται μια ιστορία στην οποία ένα ζητάει από τον παντοπώλη της γειτονιάς να ρίξει λίγο λάδι στο γυαλί λέγοντάς του πως δεν έχει πια τον πατέρα του στο σπίτι αφού έχει φύγει με μια άλλη γυναίκα. Ο άντρας αυτός πριν από εννέα χρόνια είχε παντρευτεί την Γιαννούλα Πολυκάρπου την μητέρα του παιδιού αυτού. Μαζί είχαν κάνει 4 παιδιά και πήγαιναν για το πέμπτο. Ο Μανώλης Φλοεράκης πατέρας του παιδιού ήταν ξυλουργός και η μητέρα κατασκεύαζε πουκάμισα. Στη συνέχεια όμως σταμάτησε να δουλεύει, καθώς ήταν έγκυος και δεν μπορούσε. Ο άντρας της κάθε Σαββατοκύριακο μεθούσε και τα χρήματα που είχαν για να μεγαλώσουν τα παιδιά τους ήταν πολύ λίγα. Καθώς όλα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο ο κουμπάρος του αντρόγυνου άρχισε να κάνει τακτικές επισκέψεις στην οικογένεια για να την βοηθήσει να ορθοποδήσει. Κάνοντας αυτές τις πράξεις όμως ο Μανώλης άρχισε να ζηλεύει. Αφού ξυλοκόπησε άγρια την γυναίκα του, έφυγε με μια άλλη γυναίκα που ήξερε πριν ακόμα παντρευτεί. Έτσι η Γιαννούλα έμεινε μόνη με 4 παιδιά χωρίς άντρα και κουμπάρο.

Η ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ

Οι ήρωες του διηγήματος του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη είναι η Γιαννούλα Πολυκάρπου γυναίκα του Μανώλη Φλοεράκη το παιδάκι τους και ο παντοπώλης και ο κουμπάρος της οικογένειας. Αδιαφορεί για τα παιδιά του, αδιαφορεί για τη βασανιζόμενη γυναίκα του, και συνεχίζει τα μεθύσια και τις κραιπάλες, σαν να μην έχει υποχρεώσεις. Ο Μανώλης είναι τεμπέλης και το μόνο που τον απασχολεί είναι η καλοπέρασή του, κάτι που γίνεται ιδιαιτέρως σαφές, όταν αφού έχει αφήσει το σπιτικό του να εξαθλιωθεί πλήρως, τελικά εγκαταλείπει τα παιδιά του και πηγαίνει να ζήσει με μια παλιά φιλενάδα του. Αν και πατέρας τεσσάρων παιδιών, μοιάζει να μην αντιλαμβάνεται τις ευθύνες του. Προτιμά να ξοδεύει τα χρήματά του για να πίνει, και όχι για να εξασφαλίσει φαγητό για τα παιδιά του. Η Γιαννούλα είναι το πρότυπο της μητέρας που εργάζεται όσο πιο σκληρά μπορεί για τα παιδιά της και θυσιάζει κάθε τι στη ζωή της για χάρη τους. Αντιμέτωπη, ωστόσο, με την αδιαφορία και την αχρειότητα του συζύγου της, κάνει το λάθος να υποκύψει, όχι με ερωτικές διαθέσεις βέβαια, στην πολιορκία του πλούσιου κουμπάρου. Η Γιαννούλα, που ως γυναίκα «ήξευρεν από ψευτοπολιτικήν», επιτρέπει στον κουμπάρο να έρχεται στο σπίτι της και δέχεται τα πολύτιμα γι' αυτήν ψώνια που της φέρνει, όχι γιατί τον βλέπει ερωτικά, αλλά γιατί δεν έχει άλλη επιλογή.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΕΟΤΟΚΑΣ

ΑΥΓΟ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
Ι.Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & Σ^{ΥΝ} Α.Ε.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΕΟΤΟΚΑΣ

Ο Γιώργος Θεοτοκάς (1905-1966) γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη, γιος του δικηγόρου Μιχαήλ Θεοτοκά και της Ανδρονίκης το γένος Νομικού. Στην Κωνσταντινούπολη τέλειωσε το Ελληνογαλλικό Λύκειο και το 1922 εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στην Αθήνα, όπου γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου. Το 1925 εκλέχτηκε Γενικός Γραμματέας της δημοτικιστικής οργάνωσης Φοιτητική Συντροφιά και υποδέχτηκε τον Γιάννη Ψυχάρη στη Χίο. Μετά την αποφοίτησή του (1927) έφυγε για τρία χρόνια στο Παρίσι και το Λονδίνο. Στο Λονδίνο έγραψε το πρώτο του βιβλίο "Ελεύθερο Πνεύμα", που θεωρήθηκε ως το μανιφέστο της γενιάς του Τριάντα (δημοσιεύτηκε στην Αθήνα το 1929). Το 1929 επέστρεψε στην Αθήνα, όπου εργάστηκε ως δικηγόρος και δημοσίευσε πολλά κείμενά του στον ημερήσιο και περιοδικό Τύπο. Το 1940 κατατάχτηκε εθελοντικά στο στρατό και πολέμησε στην Αλβανία. Το 1948 παντρεύτηκε τη φιλόλογο Ναυσικά Στεργίου, η οποία πέθανε το 1959. Το 1952 ταξίδεψε στην Αμερική, το 1955 έθεσε υποψηφιότητα στις βουλευτικές εκλογές στο νομό Χίου, χωρίς επιτυχία. Το 1966 παντρεύτηκε την ποιήτρια Κοραλία Ανδρεάδη. Πέθανε τον ίδιο χρόνο στην Αθήνα. Συνεργάστηκε με πολλά λογοτεχνικά περιοδικά και με την εφημερίδα "Το Βήμα", ενώ υπήρξε επίσης μέλος της συντακτικής επιτροπής του περιοδικού "Εποχές". Υπήρξε συνιδρυτής του περιοδικού "Νέα Γράμματα" (1935). Διετέλεσε διευθυντής του Εθνικού Θεάτρου (1945-1946 και 1951-1952) και πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου του Κ.Θ.Β.Ε. Εκπροσώπησε την Ελλάδα στις διεθνείς συναντήσεις της Γενεύης και στο Διεθνές Συνέδριο του Εδιμβούργου. Ταξίδεψε σε πολλές χώρες και έργα του μεταφράστηκαν σε πολλές ξένες γλώσσες. Τιμήθηκε με το βραβείο πεζογραφίας της Ακαδημίας Αθηνών (1939 για το μυθιστόρημα "Το δαιμόνιο") και το Α' Κρατικό Βραβείο Δοκιμίου (1957 για το έργο του "Τα προβλήματα του καιρού μας"). Ο Γιώργος Θεοτοκάς τοποθετείται στη γενιά του '30, της οποίας υπήρξε ένα από τα πολυγραφότερα πρόσωπα. Ασχολήθηκε με την πεζογραφία, το θέατρο, την ποίηση, το δοκίμιο, την κριτική, την ταξιδιωτική λογοτεχνία.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Στο απόσπασμα απο το μυθιστόρημα Άργω του Γιώργου Θεοτοκά εξελίσσεται μια θλιβερή ιστορία ενός παιδιού τον Δαμιανό που ήθελε να μάθει γράμματα ενώ ο πατέρας του όχι. Ο Δαμιανός μόλις είχε τελιώσει την τρίτη δημοτικού και ο πατέρας του ήθελε να τον πάρει στη δουλειά και να τον βοηθάει. Αυτό όμως δεν ήθελε και μόλις έμαθε τις προθέσεις του πατέρα του αντιστάθηκε μέχρι δακρύων. Κάποια στιγμή τόλμησε ο Παπάς της περιοχής ο Παπασίδερος να ανακατευτεί σε αυτό το ζήτημα αλλά μάταια. Ο Δαμιανός τελικά μετά απο πολύ πίεση και ξυλοδαρμό δέχτηκε να βοηθήσει τον πατέρα του κάνοντας όλες τις δουλειές που του έλεγαν. Όταν έβρισκε λίγο ελεύθερο χρόνο πήγαινε σε κάποιες γωνίες που είχε φτιάξει στο σπίτι και στο μαγαζί και διάβαζε. Μια μέρα όμως τον έπιασε ο πατέρας του και τότε εκείνος του έσκισε τα βιβλία και τον ξυλοκόπησε άγρια. Όταν όλα αυτά τελίωσαν άρχισε να τον χτυπάει και η μητέρα του η οποία και τον έβριζε. Ο Δαμιανός δεν άντεξε και έφυγε απο το σπίτι για τρεις μέρες. Την τρίτη μέρα γύρισε πίσω αλλά όχι στο σπίτι. Πήγε στην εκκλησία, όπου εκείνη τη στιγμή γινόταν η ακολουθία απο τον Παπασίδερο. Όταν τελίωσε και όλοι είχαν φύγει πλησίασε προς το μέρος του παιδιού και του είπε βίαια να περιμένει έξω από την εκκλησία. Το παιδί πήγε έξω αμέσως και περίμενε ενώ την ίδια στιγμή μέσα στην εκκλησία ο Παπασίδερος προσευχόταν στην Παναγία να τον βοηθήσει.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ

Οι ήρωες του αποσπάσματος από το μυθιστόρημα του Γιώργου Θεοτοκά είναι ο Δαμιανός Φραντζής που είναι ένα παιδί το οποίο μόλις έχει τελειώσει την τρίτη Δημοτικού, ο πατέρας του Δαμιανού ο γερό-Φρατζής, η μητέρα του παιδιού και ο παπάς της περιοχής ο Παπασίδερος. Ο μικρός Δαμιανός παρουσιάζεται στο κείμενο με πολλά χαρακτηριστικά, είναι φιλομαθής, φιλόδοξος, διαθέτει καρτερικότητα, είναι ευαίσθητος και παραπονιάρης, δείχνει να έχει φιλότιμο και περηφάνια, είναι ανεξάρτητος, άφοβος και ριψοκίνδυνος. Τέλος, το πιο έντονο γνώρισμά του είναι το ανυποχώρητο πείσμα και η επιμονή του.

Ο πατέρας είναι ο τύπος του πατέρα-αφέντη της εποχής, του οποίου οι απόψεις για το ρόλο του μέσα στην οικογένεια, υπαγορεύονται από την κοινωνική πραγματικότητα, ενώ ο τρόπος με τον οποίον τις εφαρμόζει υπαγορεύει το χαρακτήρα του. Και ως προς το χαρακτήρα ο πατέρας είναι: ιδιαίτερα αυταρχικός, ρεαλιστής, οξύθυμος, βίαιος, εκρηκτικός, άδικος, απάνθρωπος, σκληρός και άπονος, βάνουσος, ισχυρογνώμονας και πεισματάρης.

Η στάση του Παπασίδερου απέναντι στο παιδί είναι θετική, του συμπαραστέκεται και το συμπονά. Μεσολαβεί στον πατέρα για την αγάπη του παιδιού για τα γράμματα, αλλά βρίσκεται αντιμέτωπος με τη σκληρότητα και την απόλυτη γνώμη του πατέρα και έτσι υποχωρεί. Η μητέρα είναι τρομαγμένη και αυτή από τον άνδρα της και δεν αντιδρά.

Κοσμής Πολίτης

Στου Χατζηφράγκου

Τεμάκιο Peter Mackridge

ΕΣΤΙΑ: Νέο Έλληνικό Βιβλιοθήκη

ΚΟΣΜΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Κοσμάς Πολίτης γεννήθηκε στην Αθήνα, γιος του εμπόρου Λεωνίδα Ταβελούδη από τη Λέσβο και της Καλλιόπης το γένος Χατζημάρκου από το Αϊβαλί. Το 1890 εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στη Σμύρνη, μετά από την οικονομική καταστροφή του πατέρα του. Εκεί πήρε ιδιαίτερα μαθήματα Αγγλικών και Γαλλικών. Το 1900 πέθανε η μητέρα του και ο Πάρις (όπως τον φώναζαν οι δικοί του) ανατράφηκε από την αδερφή του Μαρία. Στη Σμύρνη φοίτησε στην Ευαγγελική Σχολή και στο Αμερικανικό Κολλέγιο (από το οποίο δεν αποφοίτησε) και εργάστηκε στην Τράπεζα Ανατολής. Το 1917 παντρεύτηκε την Κλάρα Κρέσπι που καταγόταν από την Αυστροουγγαρία, με την οποία απέκτησε μια κόρη τη Φοίβη. Το Σεπτέμβρη του 1922 έφυγε με την οικογένειά του για τη Μασσαλία και το Παρίσι, όπου εργάστηκε στην εκεί Credit Foncier d' Algerie et de Tunisie και το 1923 έφυγε για την Αγγλία. Εργάστηκε στο υποκατάστημα της Ιονικής Τράπεζας του Λονδίνου και το 1924 επέστρεψε στην Ελλάδα ως υποδιευθυντής στο υποκατάστημα της Ιονικής Τράπεζας στην Αθήνα. Το 1934 ζήτησε μετάθεση στην Πάτρα, όπου έζησε ως το 1942 αντιμετωπίζοντας έντονα οικονομικά προβλήματα, λόγω του δανείου που είχε πάρει για να χτίσει το σπίτι του στο Παλαιό Ψυχικό. Το 1967 πέθανε η γυναίκα του και ο Πολίτης συλλήφθηκε από την Ασφάλεια. Το 1973 μπήκε στον Ευαγγελισμό λόγω αναπνευστικής και καρδιακής ανεπάρκειας, μεταφέρθηκε για λίγο στον οίκο ευγηρίας Relax Palace στο Μαρούσι και ένα χρόνο αργότερα ξαναμπήκε στον Ευαγγελισμό, όπου πέθανε.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Στο απόσπασμα απο το μυθιστόρημά "του Χατζηφράγκου" του Κοσμά Πολίτη διαδραματίζεται μια ιστορία ενός φτωχού ανθρώπου του Τζώνη, ο οποίος μόλις είχε πιάσει δουλειά σε μια οικοδομή και κουβαλούσε άμμο. Κάποια μέρα όμως ένας άλλος εργάτης που δούλευε εκεί θέλησε να του κάνει μια πλάκα και έτσι του έβαλε μια μεγάλη πέτρα μέσα στο σακί με την άμμο. Ο Τζώνη ύστερα από πολύ προσπάθεια σήκωσε το σακί αλλά αμέσως μετά έπεσε. Οι συνεργάτες του έσπευσαν να τον βοηθήσουν. Εκείνη τη στιγμή μπροτά απο την οικοδομή κατεύθανε μια άμαξα, όπου επάνω της επέβαινε ένα αντρόγυνο που προφανώς ήταν οι εργοδότες της οικοδομής. Ο Τζώνη μόλις αντίκρισε τη γυναίκα που ήταν πάνω στην άμαξα σηκώθηκε αμέσως ενώ την ίδια στιγμή απομέσα του σκεφτόταν πόσο όμορφη ήταν. Ύστερα απο λίγη ώρα έφυγαν αφού έμαθαν πως σε δύο μέρες τα έργα θα τελείωναν. Όταν ο Τζώνη τελίωσε τη δουλειά έφυγε και κάθισε σε ένα πεζούλι κοντά στο σημείο όπου είδε τη γυναίκα. Έβγαλε την φουσαρμόνικα που είχε στην τσέπη του και άρχισε να παίζει ένα τραγούδι που έβγαινε από τα βάθη της καρδιάς του και μόλις το τελίωσε πήρε τη φουσαρμόνικα του και έφυγε. Την επόμενη μέρα το αντρόγυνο ήρθε ξανά στην οικοδομή. Ο εργοδότης απομακρύνθηκε από την άμαξα και πήγε να δει τα έργα απο κοντά. Εκείνη τη στιγμή ο Τζώνη έβγαλε τη φουσαρμόνικα του και άρχισε να παίζει το τραγούδι που είχε παίξει το προηγούμενο βράδυ. Η γυναίκα όμως δεν του έριξε ούτε μια ματιά. Ύστερα απο λίγο ήρθε ο άντρας της ανέβηκε στην άμαξα και έφυγαν. Μόλις απομακρύνθηκαν ο Τζώνη άρχισε να τους ακολουθεί τρέχοντας στο δρόμο ενώ ταυτόχρονα από πίσω του τον ακολουθούσαν και τα παιδιά της γειτονιάς. Σε κάποια στροφή όμως τα παιδιά τον έχασαν και απο εκείνη τη στιγμή κανείς δεν τον ξαναείδε ποτέ ούτε και στη δουλειά του επέστρεψε.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ

Οι ήρωες του αποσπάσματος απο το μυθιστόρημα του Κοσμά Πολίτη είναι ένας φτωχός άνθρωπος ο Τζώνη ο οποίος μόλις είχε πιάσει δουλειά σε μια οικοδομή, ο κύριος Αλιφάντης ο εργοδότης της οικοδομής και η κυρία Αλιφάντη που είναι η γυναίκα του εργοδότη της οικοδομής. Η Κυρία Αλιφάντη ήταν πρότυπο ομορφιάς την εποχή του συγγραφέα, είναι μια γυναίκα πλούσια που φαίνεται περήφανη για τα πλούτη της όμως εσωτερικά είναι μια ξεχωριστή γυναίκα. Ο Τζώνη είναι ένας άνθρωπος εργατικός φτωχός, αστείος παρα τα προβλήματα του πάντα έχει την αίσθηση του χιουμορ καθώς και συναισθηματικός αφού στην συνέχεια ερωτεύετε την Κυρία Αλιφάντη.

Τα ψάθινα καπέλα

Μαργαρίτα Λυμπεράκη Μυθιστόριμα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΛΥΜΠΕΡΑΚΗ

Η Μαργαρίτα Λυμπεράκη γεννήθηκε στην Αθήνα. Παιδί χωρισμένων γονιών μεγάλωσε με τον παππού της τον εκδότη Γεώργιο Φέξη, που της μετέδωσε την αγάπη για το βιβλίο. Σε παιδική ηλικία ταξίδεψε για πρώτη φορά στο Παρίσι και έμαθε γαλλικά. Τέλειωσε το Αρσάκειο γυμνάσιο και σπούδασε στη Νομική Σχολή Αθηνών, από όπου αποφοίτησε το 1943. Ασχολήθηκε επίσης με τη ζωγραφική. Παντρεύτηκε το συγγραφέα Γ.Καραπάνο, με τον οποίο απέκτησε μια κόρη τη Μαργαρίτα, που έγινε επίσης συγγραφέας. Την πρώτη της εμφάνιση στο χώρο της λογοτεχνίας έκανε το 1945 ως Μαργαρίτα Καραπάνου με το μυθιστόρημα Τα δέντρα, ενώ ένα χρόνο αργότερα εξέδωσε το έργο που την έκανε ευρέως γνωστή, το μυθιστόρημα Τα ψάθινα καπέλα (που μεταφράστηκε το 1950 στα γαλλικά με τίτλο Trois etes). Το 1946 πήρε διαζύγιο και έφυγε με την κόρη της για το Παρίσι, όπου συνδέθηκε με τους Καστοριάδη, Καμπά, Αξελό, Ελύτη και ήρθε σε επαφή με τα πρωτοποριακά ευρωπαϊκά καλλιτεχνικά ρεύματα της εποχής. Στο Παρίσι ολοκληρώθηκε ο Άλλος Αλέξανδρος (1950) και το 1952 εγκαινιάστηκε η ενασχόλησή της με τη θεατρική γραφή, άλλοτε στα γαλλικά και άλλοτε στα ελληνικά. Στο χώρο της λογοτεχνίας η Λυμπεράκη κινήθηκε αρχικά στα πλαίσια της ψυχογραφίας με έμφαση στη γυναικεία φύση. Με τον Άλλο Αλέξανδρο και κυρίως τα θεατρικά της έργα πέρασε σ' έναν εντονότερα υπερβατικό χώρο και κινήθηκε στα όρια του συμβολισμού με την τελετουργική διονυσιακή γραφή, στην προσπάθειά της να προσδιορίσει τη θέση της σύγχρονης Ελλάδας αναμεσα στην Ευρώπη και την Ανατολή μέσω του αρχετυπικών μύθων. Ανάλογος προβληματισμός κυριαρχεί και στο τελευταίο της πεζογράφημα με τίτλο Το μυστήριο. Έγραψε επίσης τα σενάρια για τις ταινίες Μαγική Πόλη του Νίκου Κούνδουρου (1955) και Φαίδρα του Ζυλ Ντασσέν (1962) και ασχολήθηκε με τη λογοτεχνική μετάφραση.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Στο απόσπασμα από το μυθιστόρημα "Τα ψάθινα καπέλα" της Μαργαρίτας Λυμπεράκη εξελίσσεται μια ιστορία ενός έφηβου κοριτσιού της Κατερίνας η οποία ζει σε ένα σπίτι στη Κηφισιά μαζί με τις δύο αδερφές της την Μαρία και την Ινφάντα, την μητέρα τους, τον παππού και τη θεία τους. Σε αυτό το κομμάτι του μυθιστορήματος πρωταγωνιστικό ρόλο παίζει η Κατερίνα, η οποία επειδή είναι έφηβη μιλάει κάπως απότομα στους ανθρώπους που είναι γύρω της και συγκεκριμένα στη μητέρα της, διότι τα συναισθήματά της είναι μπερδεμένα. Μετά την ένταση που δημιουργήθηκε ανάμεσα σε μάνα και κόρη, η Κατερίνα βγήκε έξω και κάθισε για λίγη ώρα στη βροχή. Όταν μπήκε μέσα έβγαλε τα ρούχα της και άρχισε να σκέφτεται πως αν ήταν άρρωστη η μητέρα της θα την φρόντιζε περισσότερο και κατά συνέπεια θα την αγαπούσε και περισσότερο. Ύστερα από αυτόν το συλλογισμό ακολούθησε ένας διάλογος ανάμεσα στη Κατερίνα και στην αδερφή της, την Μαρία ο οποίος ήταν εντελώς διαφορετικός από αυτά που σκεφτόταν προηγουμένως η Κατερίνα. Μετά τον διάλογο που είχαν μεταξύ τους η Μαρία έφυγε από το δωμάτιο και η Κατερίνα άρχισε να κοιτάει το σώμα της.

ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ

Οι ήρωες του αποσπάσματος από το μυθιστόρημα της Μαργαρίτας Λυμπεράκη είναι η Κατερίνα που είναι μια έφηβη που ζει με την μητέρα της, τις δύο αδερφές της, τον παππού της και την θεία της. Είναι ένα κορίτσι με ανησυχίες, που χαίρεται να είναι κοντά στη φύση, που της αρέσει να προκαλεί τους άλλους, αν χρειαστεί λέει ψέματα ή δημιουργεί σενάρια για να πετύχει τους στόχους της. Έντονα συναισθηματική και ευαίσθητη αλλά ταυτόχρονα και ριψοκίνδυνη, δεν ησυχάζει αν δε λύσει το μυστήριο, αν δεν ανασκαλίσει το παρελθόν, αν δεν αποκαλύψει τα μυστικά, αν δεν πάρει πρωτοβουλίες για διευθετήσεις όπως η ίδια τις αντιλαμβάνεται. Όλοι συχνά την κοιτάζουν με απορία και φόβο για τις αντιδράσεις της και δυσανασχετούν με τις απρόβλεπτες ενέργειές της.

Ερωτεύεται αλλά η απόφαση για γάμο γι' αυτό το ανυπόταχτο πνεύμα δεν είναι εύκολη. Η δίψα για περιπέτεια, για να γυρίσει τον κόσμο είναι ισχυρή. Η μεγάλη αδελφή της, η Μαρία είναι πολύ διαφορετική. Είναι φτιαγμένη για τις απλές χαρές της ζωής. Τις επιδιώκει και τις κατακτά. Πετυχαίνει τους στόχους της, να παντρευτεί και να αποκτήσει παιδιά και αυτό την ικανοποιεί. Είναι πρόθυμη να υποταχτεί σε ένα άντρα και την οικογένεια. Όλα τα φιλτράρει από το φίλτρο της

λογικής, αυτό που υποβάλλει τη σιγουριά μιας ευτυχισμένης απλής καθημερινής ζωής. Η μεσαία αδελφή, παρά το γεγονός ότι είναι όμορφη δεν είναι καθόλου κοινωνική. Για τους πολλούς είναι μακρινή και απρόσιτη. Είναι πολύ επιλεκτική, με πάθος για τα πράγματα που αγαπά και ξεχωρίζει. Αγαπά το Νικήτα αλλά δεν έχει τη δεξιότητα να χειριστεί σωστά τη σχέση τους. Συμπεριφέρεται τόσο άτσαλα που τον διώχνει μακριά της.

ΓΕΝΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑ

Η εφηβική ηλικία είναι μια περίοδος που χαρακτηρίζεται από γρήγορη σωματική αύξηση και ραγδαίες βιοσωματικές αλλαγές, έντονη συναισθηματικότητα και ετερόφυλο ενδιαφέρον, αφηρημένη σκέψη και ιδεαλισμό, προσωπικές αξίες και κρίση ταυτότητας. Αλλαγές υφίστανται σε όλους τους τομείς, βιοσωματικό, νοητικό τομέα, συναισθηματικό και κοινωνικό. Όσον αφορά τον κοινωνικό τομέα, η τάση για ανεξαρτητοποίηση από την οικογένεια και για συμμόρφωση προς την ομάδα των ομηλίκων φθάνει στο αποκορύφωμά της. Ο έφηβος νιώθει έντονη την επιθυμία να ανεξαρτητοποιηθεί από τους γονείς γεγονός το οποίο γίνεται αιτία συχνών προστριβών έως και διακοπής της επικοινωνίας μεταξύ γονέων και παιδιού. Παράλληλα, η επιθυμία του εφήβου ατόμου για κοινωνική αποδοχή οδηγεί στην τυφλή πολλές φορές συμμόρφωση και υποταγή στην ομάδα των συνομηλίκων. Οι ομάδες αυτές αποτελούν ένα είδος «κλειστής κοινωνίας» με δικό τους κώδικα επικοινωνίας και με εξειδικευμένες μορφές συμπεριφοράς για τα μέλη. Κατά τη διάρκεια της εφηβείας, η αμοιβαιότητα στις διαπροσωπικές σχέσεις χαρακτηρίζει το επίπεδο ηθικής εξέλιξης του εφήβου. Ο ηθικός και κοινωνικός του κώδικας όμως χαρακτηρίζεται από εγωκεντρικότητα και επιλέγει την παραβατική συμπεριφορά που ενδέχεται να του αποφέρει το μεγαλύτερο όφελος, ακόμη και αν υπάρχει σοβαρό ενδεχόμενο τιμωρίας της πράξης του, το οποίο συνήθως επιλέγει να αγνοήσει (Ντουέ, 1992). Οι έντονες συναισθηματικές διεργασίες που βιώνει ο έφηβος σηματοδοτούν το πέρασμα από την παιδική στην εφηβική ηλικία. Αυτό που κυριαρχεί είναι η έντονη αμφιθυμία προς τους γονείς, καθώς απορρίπτει το γονεϊκό περιβάλλον ανησυχώντας την ίδια στιγμή μήπως στερηθεί τη φροντίδα του. Αυτή η αμφιθυμία εκφράζεται με εναντιωματική παρορμητική συμπεριφορά η οποία εκκινά με λεκτική επιθετικότητα στην οποία σταδιακά προστίθεται απόρριψη και εχθρότητα προς όλους. Συχνά μπορεί σε συνάρτηση με τα προηγούμενα να αναδυθεί και μια αυτοκαταστροφική συμπεριφορά η οποία πηγάζει από την εσωτερική ψευδαίσθηση παντοδυναμίας που χαρακτηρίζει τους εφήβους (Τζουλιάνκα-Μπάκουλα 2005)

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΜΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Τα στοιχεία που προκύπτουν για το θέμα " Η ΠΑΙΔΙΚΗ-ΕΦΗΒΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ-ΓΟΝΕΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ" απο τα κείμενα και τις παραπάνω εργασίες είναι πως εκείνη την εποχή οι γωνεικές σχέσεις ήταν τυπικές, ψύχρες κπολλές φορες δεν υπήρχαν καν και σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις υπήρχε ένας φυσιολογικός και πραγματικός διάλογος μεταξύ των ατόμων. Επίσης η εφηβική ηλικία των παιδιών ήταν πολύ δύσκολη καθώς οι γονείς και ιδιαίτερα ο πατέρας απετούσαν απο το παιδί να σταματήσει το σχολείο και να τους βοηθάει στην δουλειά που συνήθως περνούσε απο γενιά σε γενιά, αλλά ιδιαίτερα δύσκολα περνούσαν και τα παιδιά χωρισμένων γονειών καθώς δεν βίωναν την αγάπη και των δύο.

Η ΟΜΑΔΑ

- Ιωάννα Μπαλλίου
- Λαμπρινή Παπαγεωργίου
 - Αριάνα Ντότσι
- Δήμητρα Νασοπούλο

• ΤΜΗΜΑ:Α4